

Kako se le more tako jokati, me je spreletelo zaradi Zefinega kričanja. Dvignil sem se, se napravil in prišel — tudi jaz! — prestrašen kakor se mi je zdelo, da moram biti, iz kamre. Prišel sem v izbo in zagledal koj od vrat obe razjokani dekleti in Toplečko, zadnjo s prižgano žegnano svečo ob Toplekovi postelji. A ko že vse pravim, moram tudi to povedati, da me je bilo bolj groza Toplečke ko mrtveca, Zefine ženske preračunljivosti. Da me je lahko bilo, to sem doživel šele kasneje, prestal pa na svojih plečih.

ODKLONITEV

Tone Pavček

Na svetu so stvari,
ki jih ne smeš početi,
zato ne morem ti
zvečer pod oknom peti.

Pa ne bojim se psa
in ni me strah domačih
in tudi ne, da kdo
pri tebi me zasači.

A drugo je, kot veš,
zakaj ne morem priti,
saj s svojo rožo v tuji vrt
nerodno je hoditi.

Tvoj lepi rožmarin
je drugemu namenjen
in k drugi, drugi jaz
z vsem srcem sem priklenjen.

To drugo deklico
imam vse dneve v mislih,
saj veš, zvestoba je
pri nas še dókaj v čislih —

in ti še vsak večer
svoj rožmarin zalivaš
in majhen čuden dar
pod svojim vzglavjem skrivaš.

Zato ne smeš z očmi
prosečimi vabiti,
saj s svojo rožo v tuji vrt
ne morem k tebi priti.

PESEM

Tone Pavček

Jaz bom kmalu mrtev,
jaz bom kmalu bel,
pa sem peti komaj,
komajda začel.

Mir, le mir je v meni,
ko da svet stoji
in iz žil na roki
je iztekla kri.

Pa ni strah me truge,
ne, da bom pepel,
saj sem mnogo ljubil
in pomalem pel

o ljudeh in sebi,
ročah, ki vene,
in o tem, kar srcu
včasih dobro dé.

Pa o njej edini
s toplimi očmi,
da poznam na svetu
lepe srečne dni.